

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - GAZİOSMANPAŞA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

DÜŞLER SOKAĞI

Yayına Hazırlayan
Ebru YÜKSEL

ALİYA İZZET BEGOVİÇ İLKOKULU
2/E

Bu kitap, İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün
“GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ” kapsamında,
Aliya İzzet Begoviç İlkokulu
2/E öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonca
uygun bulunan eserler alınarak hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır. İzinsiz çoğaltılması,
yayınlanması yasaktır.
İstanbul 2025

ISBN

978-625-5612-26-7

İmtiyaz Sahibi

Okul Müdürü

Fuat KAN

Sorumlu Müdür Yardımcısı

Abdülkadir ÇANKAYA

Editör ve Dizgi

Ebru YÜKSEL

Serap YILDIRIM

Komisyon

Velit ÖZER

Yayınevi

Tenha Yayınları: Merkez mah., Tunç Sok., no 6/9, Eski/AKSARAY, 05386685449

BaskıVadi Grafik Tasarım Ve Reklamcılık Ltd. Şti.: İvedik Org. San. 1420. Cad. No: 58/1,
Yenimahalle/Ankara. Tel.: 0312 395 8571. Sertifika No: 47479

ÖN SÖZ

Kıymetli Okurlarımız,

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, ilerleyen zamanlarda birçok güzel esere imza atacak olan minik yazarlarımızın kaleme aldığı ilk basılı eserdir.

“Düşler Sokağı” adını verdiğimiz bu kitapta, bazen bir kahramanın peşinden koşacak bazen de bir masalın içinde kaybolacaksınız. Çünkü bu kitap, çocukların saf sevgisi, sınırsız hayal gücü ve yazma tutkusu ile yazıldı.

“Düşler Sokağı” mızda uğrayacağınız her evde minik yazarlarımızın düşleri, hayal dünyası, anıları, misafirperverlikleri, sohbetleri, sevgileri ve sıcakkanlılıkları ile karşılaşacaksınız. Okurken uğradığınız bu evlerde, ev sahibinin ismini unutmamak üzere öğrenmelisiniz ki ileride okuduğunuz yazarlar arasına girdiğinde: “Bu ismi de nereden hatırlıyorum?” diye düşünmek zorunda kalmazsınız.

Sevgili Çocuklarım,

Okur-yazar olan bir bireyin kelime hazinesi oldukça zengindir. Yazılı ve sözlü olarak kendini ve düşüncelerini daha iyi ifade edebilir. Okuma alışkanlığı kazanmak, hayatımızın her dönemi için önemlidir. Bu sayede okuduğumuzu anlayabilir, analitik düşünme yeteneğine sahip olabiliriz. Başarının anahtarı, vazgeçmemekten geçer. Siz yeter ki içindeki o gücü hissedin ve kendinize tam inanın. Hepinize çok güveniyorum.

Her daim yolunuzun açık, sevgi dolu olmasını ve kalbinizdeki ışığın hiç sönmemesini diliyorum.

Büyük emekler verip eserin oluşmasını sağlayan minik yazarlarıma, onlara güvenip destek olan kıymetli velilerime, kitabın oluşumunda büyük emekleri olan kıymetli velim Ebru YÜKSEL'e en içten dileklerimle teşekkür ederim. Hep birlikte büyük bir emeğe, sıcak bir hatıraya imza attık. Saygılarımla....

Velit ÖZER

İÇİNDEKİLER

Ön söz	3
HÜSEYİN İLE KEREM'İN MACERALARI /	
Hüseyin Buğra SANDALCI	7
MİRA'NIN DOĞA SEVGİSİ / Mira ŞEN	9
AYŞE'NİN KÖY TATİLİ / Zümra ACAR	13
ŞANSLI / Zehra ZENGİN	17
SİNEK VE ASLAN / Yiğit Ege YILDIZDAL	20
KIŞ MASALI / Buğlem ÖNAL	23
FİL İLE SİNCAPIN KAVGASI /	
Alp CEYHAN	26
DORUK VE POYRAZ'IN BAYRAMI /	
Doruk ve Poyraz ÜSTÜN	28
DENİZ MACERASI /	
Zehra Beril YÜKSEL	31
BAYRAM SEVİNCİ / Meryem DURMAZ	35
KRAL ASLAN İLE FARE / Çınar ŞAHİNOĞLU	37
PAYLAŞMAK / Serra YILMAZ	39
İREM'İN DOĞUM GÜNÜ /	
Emine Buğlem ZORLU	41
KAR HEYECANI / Emir Tuğrul AYDEMİR	43
KAMP GÜNÜ / Ömer Beyazıt YILMAZ	45
KAÇAK MUHABBET KUŞU /	
Sevde TOKATLIYAN	47

İÇİNDEKİLER

KAYIP BALON /	
Muhammed Emin YILDIRIM	49
KAYIP HARİTA / Esila SARTAKAN	52
ARI TEMİ / Hazal Ebrar YILDIZ	54
ELİF'İN LUNAPARK GÜNÜ /	
Medine Eslem CAN	56
GİZEMLİ SANDIK / Aybüke SOMUNCU	60
PINAR'IN BAYRAM ZİYARETİ /	
Defne PETEK	62
ECE İLE RÜZGARIN MACERASI /	
Defne ÇELİKÇİ	64
GİZLİ OKÇU / Yusuf Huzeyfe AYAN	66
DİŞ PERİSİ / Ada Lina TEPE	70
GÖRKEM'İN GEZEĞEN ARKADAŞLARI /	
Furkan GÖRÜCÜ	72
YENİ BAŞLANGIÇ, YENİ ARKADAŞLAR /	
Yusuf Efraim KUTAN	75
ELİF TATİLDE / Tuba Eslem ÜRİ	78

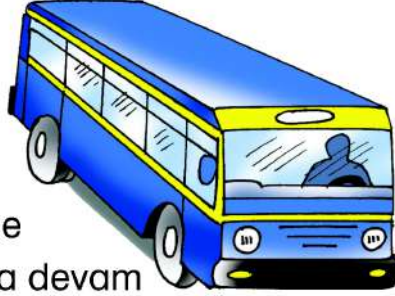
HÜSEYİN İLE KEREM'İN MACERALARI

Merhaba, benim adım Hüseyin. 8 yaşımdayım. Kuzenimle aynı yıl doğmuşuz, ikimiz de sekiz yaşımdayız. Kuzenimle iyi anlaşıyoruz. Arada kavga etsek de onu çok seviyorum. Şimdi size köydeki anılarımızı anlatacağım.

Annem, abim ve ben, bu yaz annemin doğup büyüdüğü köye gitmeye karar verdik. Babam bizi otogarda otobüse bindirdi. Babam ve ablam İstanbul'da kaldılar. Biz ise Kahramanmaraş'a doğru yola çıktık. Teyzem ve kuzenlerim de otobüse bindiler. Yolda başlayan maceramız, on üç saat süren otobüs yolculuğuyla devam etti ve hepimiz uyuduk.

Mola yerinde
otobüs durdu,
hepimiz indik ve
kahvaltımızı yaptık.

Sonra tekrar otobüse
binip yolculuğumuza devam
ettik. Otobüs ilerledikçe, neler gördük neler! So-
nu görünmeyen karpuz ve kavun tarlaları vardı.
Canımız çok çekti. Daha da ilerledikçe patates,
domates tarlaları, elma bahçeleri, erik ağaçları
gördük. Hepsinden canımız çok çekti. Neyse ki
anneannemin bahçesinde hepsinden vardı.

Anneannemin evi, kayısı bahçesi içinde, küçük
ve tatlı bir evdi. Kuzenimle yazın orada kalıyo-
ruz ve köydeki Kuran kursuna gidiyoruz. Abimle
de oyunlar oynuyoruz. Bir gün abimle birlik-
te kaplumbağa gördük. Onu incelerken dereye
doğru yürüyorduk. Dere kenarında çocuklar
suyla oynuyordu. Biz de onlara katıldık. Köy çok
güzel. Her yaz köye gitmeyi heyecanla bekli-
yorum.

Hüseyin Buğra SANDALCI

MİRA’NIN DOĞA SEVGİSİ

Mira, şehirde yaşayan bir kız çocuğuydu. Köyleri yakın olduğu için sık sık köyüne gidiyordu. Doğada yürüyüş ve keşif yapmayı çok seviyordu. Bir gün yine yürüyüşe çıktığı sırada karşısına beyaz, çok tatlı bir tavşan çıktı. Tavşan Mira’ya doğru yaklaştı ve kendini sevdirdi. O sırada

Mira bir mırıltı duydu. Sağına ve soluna kim var diye bakındı. Ama kimse yoktu. Sonra mırıltının tavşandan geldiğini anladı. Şaşırdı ve biraz da tedirgin oldu. Nasıl olur da tavşan konuşurdu! Oradan uzaklaşmak istedi. Tam yürümeye başlamışken tavşan Mira’ya seslendi:

“Korkma! Benden kaçmana gerek yok. Seninle sadece arkadaş olmak istemiştim. Seni ara sıra bu ormanda görüyorum. Benimle arkadaş olur musun?” dedi.

Mira da mutlu olup teklifini kabul etti ve arkadaş oldular. Mira ormana gittikçe tavşanla buluşup güzel vakit geçirdi.

Tavşan, Mira'yı arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hepsi birbirinden tatlı ve güzeldi. Her buluştuklarında Mira, sevdikleri için, onlara havuç götürüyordu.

Yine bir gün ormana gitmek için yola çıktı. Ama tavşan arkadaşlarını göremedi. Endişelendi ve ormanda onları aramaya başladı. Ormanın derinliğinde bir ağaç kavuğunda onları hasta bir şekilde yatarken buldu. Onlara neler olduğunu sordu. Tavşanlar da yabani bir bitki yedikten sonra hastalandıklarını ve karınlarının ağrıdığını söylediler. Mira çok üzüldü ve onlar için ne yapabileceğini sordu. Tavşanlar da: “Bize bir Sihirli Yıldız Çiçeği lazım ama çiçek sadece Peri Mağarası’nda var ve yarasalar tarafından korunuyor.

Çiçeği alabilmek için sordukları soruyu bilmen gerekiyor.” dediler.

Mira: “Tamam bu Peri Mağarası nerede, nasıl gidebilirim?” dedi.

Tavşanlar da: “Oraya seni baykuş arkadaşımız götürebilir.” dedi.

Mira baykuş arkadaşı ile yola çıktı. Bir süre sonra mağaraya ulaştılar.

Mağaranın kapısında onları yarasalar karşıladı: “Buraya ne için geldiniz?” diye sordular. Mira ve baykuş durumu anlattı.

Yarasalar: “Sana bir soru soracağız eğer ki bilirsen çiçekten alabilirsin. Doğanın en önemli kuralı nedir?” diye sordular.

Mira biraz düşündü, aklından birkaç cevap geçti ve bir tanesine karar verdi.

Mira: “Doğayı sevmek, korumak ve saygı duymak.” dedi.

Yarasalar başını salladı: “Evet, doğru cevap, sen iyi bir kızsın.” deyip yolu gösterdiler.

Mira, Sihirli Yıldız Çiçeği’ni alıp tavşan arkadaşlarına götürdü. Çiçeği kaynatıp onlara içirdi. Bir saat sonra tavşanların karın ağrısı geçti ve iyileştiler.

Tavşanlar Mira ve baykuşa teşekkür ettiler. Mira doğa sevgisi sayesinde arkadaş edinmiş oldu. Ormana her gittiğinde arkadaşları ile güzel vakit geçirdi.

Doğayı koruyup seversen doğa da sana küçük hediyeler verir.

Mira ŞEN

AYŞE’NİN KÖY TATİLİ

Ayşe, ailesiyle birlikte şehirde yaşıyordu. Babasının işi ve Ayşe’nin okulu nedeniyle sadece yazları anneannesi ile dedesinin köyüne gidiyorlardı. Bu tatil Ayşe için vazgeçilmez bir zamandı. Hem çok eğleniyor hem de kendini çok özgür hissediyordu. İsteddiği gibi koşup güneşin keyfini çıkartıyordu. Bu yüzden bavulunu bir hafta önceden hazırlamaya başladı. O gün gelince erkenden kalkarak anne ve babasını yola çıkmak için zorladı.

Annesi: “Ayşe sakın ol kızım. Yaz boyu köyde olacağız, oynamak için bol bol zamanın olacak.”

Nihayet yola çıkma vakti geldi. Köye yaklaştıkça Ayşe güneşin, ağaçların ve çiçeklerin daha parlak olduğunu görüp heyecanlandı.

Köye vardıklarında anneannesi ve dedesi onları kapıda karşıladı. Ayşe koşarak onlara sımsıkı sarıldı.

Anneannesi ve dedesini çok özlemişti. Tabii ki onlar da Ayşe'yi.

O gece yol yorgunluğundan erken uyuyakalan Ayşe, ertesi sabah erkenden horozların sesiyle uyandı. Hemen yatağından kalkıp kahvaltısını yaptı. Anneannesi ile köy işlerini yapmaya başladı. Önce ahırdaki ineklere ot verdiler, onların sütlerini sağdılar. Ayşe merakla anneannesini izledi. Sonra dedesi ile

tavuklara yem verip yumurtaları topladılar. Ayşe dedesinin köpeğiyle çok eğlendi.

Günler böyle geçerken Ayşe, Elif ile arkadaş oldu. Elif de tatil için köye gelmişti. Eğlenceli geçen köy tatili daha da güzel olmuştu. Elif'in bir de çok tatlı mı tatlı tavşanı vardı. Bembeyaz tüyleri ve boncuk gibi gözleriyle bize bakıyordu.

Ayşe ve Elif hayvanlarla harika vakit geçiriyorlardı ve hiç ayrılmıyorlardı. Maalesef tatilin sonuna yaklaştıkça Ayşe köyden ayrılacağı için üzülüyordu ama dönmek zorunda olduğunu da biliyordu. Gidecekleri gün gelmişti. Ayşe önce Elif ile vedalaştı sonra anneannesi ve dedesiyle. Ayşe'nin çok üzüldüğünü gören anneannesi ona: "Ayşeciğim bir dahaki yaz yine geleceksin ve daha güzel vakit geçireceğiz." dedi.

Ayşe anneannesinin
söylediklerini düşünerek
arabaya bindi. Bir dahaki
yazın hayalini kurarak
köyden ayrıldı.

Ayşe harika bir tatil geçirmişti.
Mutluydu ve gelecek yazı bekle-
yecekti.

Zümra ACAR

ŞANSLI

Bir yaz günüydü, Zehra parkta oynuyordu. Salıncakta sallanırken birden gözüne ağacın altındaki kedi ilişiverdi.

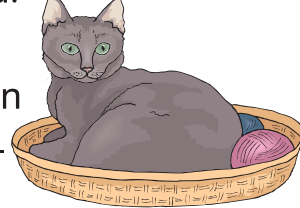
Koşarak hemen yanına gitti. Ayağının yaralı olduğunu fark etti. Hemen annesinin yanına gidip annesine kedinin yaralı olduğunu söyledi. Beraber kedinin yanına gittiler. Kedinin acı çektiğini gören annesi: “Hemen kediği veterinerine götürelim.” dedi.

Annesi ve Zehra veterinere gidip kediye tedavi ettirdiler. Veteriner kedinin ayağını sardı. Zehra, eve dönerken annesine kediye sahiplenmek istediğini söyledi. Annesi kedinin bakımını Zehra'nın yapması şartıyla kabul etti. Zehra çok mutlu oldu. Kedinin aşılarını yaptıırıp tedavisi bittikten sonra kediye evlerine aldılar.

Zehra onun bir ismi olması gerektiğini düşündü.

Kedinin adını Şanslı koydu. Zehra ve kedi birbirine o kadar alışmıştı ki, kedi Zehra'nın okuldan geldiğini duyduğunda kapıya koşuyordu. Zehra okuldan gelip üzerini çıkarmadan Şanslı'nın mamasını verip, ihtiyaçlarını karşılıyordu. Böyle mutlu mesut yaşamaya devam ettiler.

Zehra ZENGİN

SİNEK VE ASLAN

Orman her zamanki gibi sakin ve çok huzurluymuş ama bu huzuru bozan biri varmış: Ormanlar Kralı Aslan.

Aslan kendini çok beğenen çok da kibirli bir karaktere sahipmiş. Yanından geçmekte olan sineğe kükremiş:

—Kes şu vızıltıyı seni kendini bilmez! Koskoca ormanlar kralını nasıl rahatsız edersin.

Sinek sakin bir şekilde:

—Kusura bakmayın kralım. Bir daha olmaz.

Aslan kral: “Bak sen! Konuşmayı da biliyormuş. Neden vızıldayıp beni rahatsız ediyorsun.”

Sinek: “Ben sizi rahatsız edecek bir şey yapmadım.

Aslan sinirlenir ve kibirli bir şekilde:

— Sana bunun hesabını soracağım.

Sinek:

— Kralım ben size bir kötülük yapmadım. Bana zarar vermeyin.

Aslan öylesine hırslanmıştır ki sineği kovalamaya başlar. Koşar koşar... Sonra bir bakar ki çok yabancı bir yerdedir. Sineğe seslenir ama sinek de birden ortalıktan kaybolmuştur.

Aslanı bir korku kaplar. Sineğe seslenmeye devam eder ama sinek sesini çıkarmaz. Sinek aslanın dersini aldığını düşünüp saklandığı yerden çıkar:

— Burdayım kralım.

Aslan rahat bi nefes alır.

—Hey vızırtı! Neredeyiz biz? Burası neresi? Sinek:

—Burası bizim ormanın uzağında kalan kuzey bölgesidir.

Aslan korkar. İlk defa kendi evinden bu kadar uzaklaşmıştır. Sineğe:

—Buraya kadar beni sen getirdin. Şimdi ise evime geri götür. Yolumu nasıl bulacağımı hiç bilmiyorum.

—Rica ederseniz tabii ki sizi evinize kadar götürürüm. Bana ve diğer hayvanlara karşı kaba olmak sizi daha güçlü yapmaz. Aksine kötü yapar.

Aslan düşünür. Küçük büyük demeden her türlü hayvana yaptığı kabalıktan başka bir şey aklına gelmez. “Gerçek güç bu değil.” der içinden ama sineğe hiçbir şey diyemez. Yanlış yaptığını itiraf etmek ona zor gelir. Sinek öylece duran aslanın tavrından anlar:

— Pişman olman da yeterli. Haydi şuradan gidiyoruz. Bir an önce yola çıkalım.

Yolda yürürken bir yandan sohbete başlarlar. Aslan sineğe çok ön yargılı davrandığını farkeder. Aslında bunu bütün hayvanlara karşı yapmıştır. Pişman olmuştur ve sineğe şu sözleri söyler:

— Seni yanlış değerlendirdiğim için üzgünüm. Küçük bir hayvan olman seni değersiz yapmıyor. Benim sana karşı davranışlarım büyük bir kabalıktı. Arkadaşım olmayı kabul edersen seninle her zaman sohbet etmek isterim.

Sinek olan olaylar karşısında şaşkındır. Kavgayla başlayan bir serüvenin sonunda yeni bir dostu olmuştur. Sinek:

— Tabii ki de senin arkadaşın olurum. Bundan çok mutluluk duyarım.

Yiğit Ege YILDIZDAL

KIŞ MASALI

Merhaba, benim adım Buğlem. İkinci sınıfa gidiyorum. Yılbaşı gelince hep kar yağmasını beklerim.

Bugün yılbaşıydı. Hemen koşup cama baktım ama kar yağmamıştı. Gidip anneme sordum:

Neden kar yağmıyor? Annem:

— Sen karda oynamayı çok mu seviyorsun? deyip beni saçımdan öptü.

— Ertesi sabah uyandım. Hemen cama koştum. Yine kar yoktu. Çok üzüldüm.

“Keşke kar yağsa.” dedim. Anneme koştum: “Anne, kar yağması için ne yapmalıyız?” dedim.

Annem: “Dua edersek kar yağabilir. Çocukların duası kabul olur.” dedi.

Tekrar cama koştum. Bakınca minik bir ışık gördüm. Elimi uzattım. Avucuma bir kar tanesi düştü ama hemen erimedi.

—Merhaba Buğlem, dedi. Şoke oldum!

—Sen konuşabiliyor musun?

—Evet, ben bir kar perisiyim.

—Neden kar yağmıyor?

—Çünkü insanlar yerlere çöp atıp doğayı kirletiyorlar. Ağaçları kesiyorlar. Havayı kirletiyorlar. Bulutlar kar yağması için hazırlanamıyor. Bu yüzden kar yağmıyor.

—Kar hiç yağmayacak mı?

—Doğaya iyi bakarsan, yerlere çöp atmazsan, ağaçları seversen kar tekrar yağabilir. Başımı sallayarak:

— Söz veriyorum. Doğayı koruyacağım, dedim.

Gece olmuştu. Yatmadan önce dua okudum. Sabah kalkınca cama koştum. Arabaların üstü ve yerler karla dolmuştu. Annemden izin alıp ablamla birlikte kar topu oynadık.

Artık doğayı koruyacaktım. Dünyayı kirletmezsek, bulutlar bize her kış kar yollayacaktı.

Buğlem ÖNAL

FİL İLE SİNCAPIN KAVGASI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde bir orman varmış. Bu ormanda rengarenk çiçekler bulunuyormuş. Bu ormanın küçük bir gölü varmış. Bu gölde ördekler yaşırmış. Ayrıca gölden hayvanlar su içermiş. Ormanın kralı aslanmış. Aslan çok adeletli bir kralmış, kavgayı hiç sevmezmiş. Bir gün aslan, fil ile sincapın kavga ettiğini görmüş.

Aslan: “Neden kavga ediyorsunuz?” demiş.

Fil: “Ben yaprak yemek istiyorum ama sincap izin vermiyor.” demiş.

Aslan: “Hiç başka ağaca gittin mi?” demiş.

Fil: “Evet ama o yaprakların tadı kötüydü.” demiş. Sincap araya girerek: “Ben oraya ev yapacağım o yüzden yaprakları yemesini istemiyorum.” demiş.

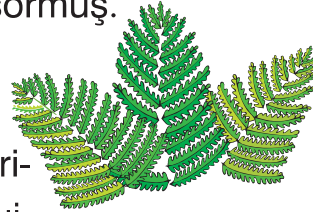
Aslan, file: “Başka ne yiyorsun?” diye sormuş.

Fil: “Ot yerim.” demiş.

Aslan: “Buradaki otları yemeni önermiyorum.” demiş.

Fil: “Sebebi nedir?” diye sormuş.

Aslan: “Çünkü diğer hayvanlar buradaki otların kötü olduğunu söylüyor, senin ilerdeki otlardan yemen daha iyi olur.” demiş.

Fil sincaptan özür dileyerek aslanın söylediği yere gitmiş.

Alp CEYHAN

DORUK VE POYRAZ'IN BAYRAMI

Bir bayram sabahına uyandık. İçimiz kıpır kıpırdı. Çünkü babam ve ikiz kardeşim ile birlikte camiye bayram namazı kılmaya gidecektik. Babam bize abdest aldırđı ve hep birlikte yola koyulduk.

Caminin içi kalabalık ve güzel kokuyordu. Namazımızı kıldık. Yaşlı bir amca namazdan sonra benimle bayramlaşmak istedi. Elini uzattı ve bayramlaştık.

Evden çıkmadan cebimize harçlıklarımızdan para almıştık. Onu da cami çıkışında yardım kutusuna attım. Evimize geldik. Annemiz bizi karşıladı ve bayramlıklarımız hazırđı.

Güzel güzel giyinip saçlarımızı taradıktan sonra babaanneme bayram kahvaltısına gittik. Evde büyük anneannem ve teyzem vardı. Amcam, yengem ve kuzenim kahvaltıya geldiler. Kahvaltıdan sonra bayramlaşma merasimi başladı. Büyüklerimizin ellerini öptük. Onlar da bize harçlık verdi.

Daha sonra aile büyüklerimizi ziyaret etmek için babaannemden ayrıldık. Arabayla ilk önce teyze, hala ve amca ziyaretinde bulunduk. Amcalarda herkes vardı. Çok kalabalıktı. Büyükler muhabbet etti, biz de kuzenlerimizle diğer odada oyunlar oynadık. Akraba ziyaretleri bitti, evimize geldik.

Bayramın ikinci günü babamın bize sürprizi vardı. Bizi eğlence merkezine götürdü. Ben zıp-zıpa bindim. Çok heyecanlıydı. Kardeşim akülü arabalara bindi, daha sonra üst kattaki oyun alanına çıktık. Orada da bir sürü oyuncaklarla oynayıp yemek yedik. Akşam oldu, evimize geldik. Bayram bizim için daha bitmemişti çünkü ara tatilimiz bayramla birleşti. Okullar kapalıydı. Gönlümüzce eğlenmeye devam ettik: bisiklet sürdük, top oynadık, oyun konsolumuzla oyunlar oynadık. Diğer gün ödevlerimizi yaptık, kitaplar okuduk. Anneannemiz köyüne dönecekti. Otogara gittik ve onu yolcu ettik. Günlerimiz bitmek üzereydi. Okul açılacaktı ve okul için hazırlıklarımı tamamladım.

Benimde bayram tatilim böyle mutlu, güzel ve heyecanlı geçti. Bir dahaki Kurban Bayramı'nı iple çekiyorum.

Doruk ve Poyraz ÜSTÜN

DENİZ MACERASI

Sıcak bir yaz günüydü. Ailece denize gitmeye karar verdik. Plaj çantamızı hazırladığımız gibi hızlıca yola koyulduk.

Radyoda en sevdiğim şarkı çalıyordu. Ben de mırıldanarak eşlik ediyor bir yandan da dışarıyı merakla seyrediyordum. Nihayet denizi uzaktan da olsa gördüm. İçim kıpır kıpır oldu. O an sanki mutluluktan uçuyor gibiydim çünkü suda oynamayı her çocuk gibi ben de çok seviyordum. Arabadan eşyalarımızı alıp kendimizi sahildeki sıcak kumlarda bulduk. Karşımda o eşsiz manzara...

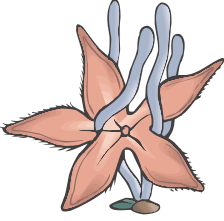
Çocuklar cıvı cıvıldı. Kimisi denizde kimisi de kumda oynuyordu. Ben ise bir an önce kendimi serin sulara atmak istiyordum. Son bir buçuk senedir ailem beni yüzme kursuna gönderiyordu. Artık istediğim gibi stil yüzebiliyordum: Bazen kurbağalama, bazen kelebek... En çok da sırtüstü yüzmeyi seviyordum. Hemen deniz gözlüğümü ve ayağıma paletlerimi takıp suya atladım ve derine daldım.

İlk gördüğüm deniz kap-
lumbağasıydı. Onunla beraber
yüzdük. Derken peşimize birbirin-
den sevimli balık sürüsü takıldı.

Hiçbiri benden korkmuyordu. Oldukça eğlen-
celiydi. Bir an kumların arasında siyah bir şey
gözüme takıldı.

Dikkatle bakınca midye olduğunu fark ettim. Elime alıp açmaya çalıştım. Masallarda anlatıldığı gibi içinden inci çıkmadı. Hafif gülümse dim.

Denizin derinliklerini incelemeye devam ederken sarmaşıklara takılı bir deniz yıldızı gördüm. Bitkiye öyle sarılmıştı ki zor da olsa onu olduğu yerden çıkartıp suya bıraktım.

Az ileride bir yengeç gördüm. Değişik bir yürüme tarzı vardı. Eklemlerinden dolayı yan gidiyordu. Bir yandan da kısaçalarını açıp kapatıyordu. Kitapta okuduğuma göre ortalama ömrü on beş yılmuş. Ayrıca bir ya da iki kolu kopsa da tekrar yenileniyormuş. Çok değişik özellikleri var aslında. Hayret ettim doğrusu. Tam ona öylece bakarken bir de ne göreyim! Deniz yosunu tüm yeşilliğiyle bacağıma dolandı. Elimle çekip atmaya çalışırken babamın sesini duydum. Karnımın acıktığını hissetmişti sanki.

Denizden çıkınca beni hemen havluya sardılar. İştahla elimdeki sandviçi yedim. Üzerine annemin ev yapımı mis gibi limonatasını içtim.

Yaşıtlarımın yanına gidip arkadaş oldum. Birlikte kumdan kale yaptık.

Bugün öyle güzeldi ki kelimelerle anlatamam. Denizin içinde hayran kaldığım ayrı bir yaşam vardı.

Doğayı bize armağan eden Rabbimize ne kadar şükretsek azdı. İçim güneş gibi sımsıcak huzurla dolmuştu.

Zehra Beril YÜKSEL

BAYRAM SEVİNCİ

Bayram sabahı güneş, köyün üzerini ısıtmaya başladığında küçük Elif heyecanla gözlerini açtı. Annesi ona güzel bayramlık elbiselerini giydirdi, saçlarını taradı ve eline güzel bir sepet verdi. Bu bayram Elif için çok özel olacaktı çünkü uzun zamandır görmediği Mehmet dedesini ziyaret edeceklerdi.

Köy yolunda giderken Elif'in içi içine sığmıyordu. Dedesine duyduğu özlem yolda gördüğü hayvanlarla konuşmasına sebep oldu.

“Merhaba kınalı kuzu, iyi bayramlar ördük...” diye mutlulukla hayvanlara selam verdi.

Köye vardıklarında Mehmet dede onları büyük bir sevgiyle karşıladı.

“Bayramın mübarek olsun dede.” dedi. Dedesinin elini öpüp harçlığını mutlulukla aldı. Biraz sonra kuzenleri de geldi. Hepsi birlikte köyün yollarına düştüler. Ev ev gezip büyüklerin ellerini öptüler, annesinin verdiği sepete şeker ve harçlık doldurdular. Kahkahalar eşliğinde: “Hayırlı bayramlar.” diyerek neşeye gezdiler.

Gün boyunca çocuklar oynadı, koşturdu, sohbet etti. Akşamüstü yorgun ama mutlu bir şekilde dedelerinin evine döndüler. Güneş batarken Elif pencereden dışarı bakıp içinden: “Keşke her gün bayram olsa.” dedi.

Meryem DURMAZ

KRAL ASLAN İLE FARE

Bir varmış, bir yokmuş. Ormanların birinde Kral Aslan uyuyormuş. Sevimli bir fare Kral Aslan'ı uyandırmaya çalışıyormuş. Zıp zıp zıplayan fare sonunda aslanı uyandırmayı başarmış. Aslan kükreyerek: “Hııııaaaa!” diye uyanmış.

“Haydi aslan kardeş, uyan artık! Geziye çıkalım.” demiş.

Aslan: “Süper bir fikir.” diyerek geziye çıkmışlar. Başlamışlar ormanda gezmeye. Fare ne görsün!

“Eyvah! Aslan dur, tuzak.” diyerek seslenmiş. Hemen ipi kemirmiş ve aslanın tuzağa düşmesini engellemiş. Aslan çok mutlu olmuş.

“Fare, bu yaptığını asla unutmayacağım. Bir gün ben de sana olan can borcumu ödeyeceğim.”

Aradan üç yıl geçmiş. Bir de aslan ne görsün! Arkadaşı fare bataklıkta çırpınıyor. Hemen harekete geçerek fareye elini uzatmış.

“Fare kardeş tut elimi!” diyerek seslenmiş.

O sırada fare: “İmdat!” diyerek tutmuş aslanın elini. Fare arkadaşını kurtarmış. Sarılmışlar birbirlerine.

Ve sonra Kral Aslan fareye şöyle demiş: “Gördün mü fare kardeş? Sana olan can borcumu ödedim. İyilik yaptın, iyilik buldun.” demiş.

Masal da burada sona ermiş.

Çınar ŞAHİNOĞLU

PAYLAŞMAK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, iki dağın arasında küçük bir şehir varmış. Bu şehirde yaşayan mutlu bir aile varmış. Ailenin Zeynep ve Ali adında iki çocuğu varmış. İlkbahar mevsimi gelmiş.

Havaların ısınması ile birlikte çocuklar ailece pikniğe gitmek istemişler. Bütün aile sabah erkenden uyanıp piknik için eşyaları hazırlayıp yola koyulmuşlar. Birkaç saatin sonunda piknik alanına gelmişler. Zeynep ve Ali anne ve babasına piknik alanında yardım etmiş ve beraber oyunlar oynamışlar. Anneleri çocuklara önemli bir görev vermek istemiş.

Bu görev, ateş yakmak için en fazla odunu toplayan birinci olacak ve soğuk limonatayı içecek.

İkisi de çok heyecanlı bir şekilde odun toplamaya başlamışlar. Sonuç olarak Zeynep 7 dal odun, Ali ise

5 dal odun toplamış. Ali bu duruma çok üzölmüş. Zeynep ise çok ama çok mutluymuş. Daha sonra Zeynep, kardeşine bakmış. Onun ağladığını fark etmiş. Bu durum Zeynep'i çok üzmüş. Zeynep kardeşini nasıl mutlu edeceğini düşünmüş ve soğuk limonatasını kardeşi ile paylaşmış. Kardeşi Ali çok sevinmiş. Zeynep'e teşekkür etmiş.

Her zaman ve her koşulda iki kardeş hep paylaşımcı olmuşlar. Anne ve babaları kardeşlerin bu halinden gurur duyuyormuş.

Odunlarla ateş yakıp pikniklerini yapmışlar. Eğlenceli vakit geçirip evlerine dönmek için yola koyulmuşlar.

Serra YILMAZ

İREM'İN DOĞUM GÜNÜ

Merhaba, ben İrem. Yarın doğum günüm ve çok heyecanlıyım.

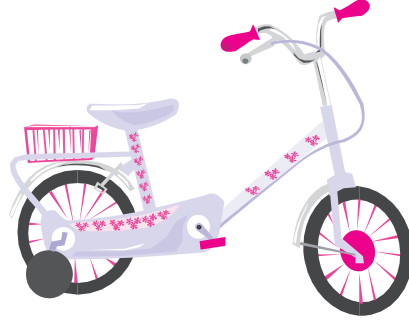
Sekiz yaşındayım ve bir gün sonra dokuz olacağım. Bugün çok erken yattım çünkü yarın benim için önemli bir gün olacak. Akşam dokuz gibi yattım. Sabah ise sekiz gibi uyandım.

Annem de ben okuldayken akşam için hazırlık yapacak.

Eve girdiğimde annemin kurduğu o güzel sofrayı gördüm. Zil çaldığında dedem, babaannem, dayım, teyzem, yengem, anneannem ve kuzenlerim geldi.

Dedem bana bisiklet almış, hem de çok istediğim iki tekerlekli olanından.

Hediyelerimin paketlerini tek tek açtım. Baba-annem çok güzel bir oyuncak, teyzem scooter, yengem lego, dayım ve teyzem de kıyafet almışlar.

Hepsi de birbirinden güzeldi. Hediyeler için teker teker teşekkür ettim. Benim için unutulmaz bir doğum günü oldu.

Emine Buğlem ZORLU

KAR HEYECANI

Ali, televizyondaki hava durumunda İstanbul’da kar beklenildiğini duyunca çok heyecanlanmıştı. Büyük bir sevinçle anne ve babasına koştu: — Anne, baba biliyor musunuz? Bugün kar yağacakmış, dedi. Annesi gülümseyerek: — Evet, ben de duydum. Çok mu sevindin, diye ekledi. Ali sevincini zıplayarak ve şarkı söyleyerek gösterdi: — Kar yağıyor, kar yağıyor, lapa lapa kar yağıyor. Artık ailecek yağacak karı bekliyorlardı. Akşam yemeğinden sonra Ali saat ona kadar bekledi ve uyku saati geldi. O gece uyumadan: “Allah’ım, lütfen kar yağsın.” diye dua edip uykuya daldı. Sabah uyandığında ilk işi pencereye koşmak oldu, sevinç çılgınlığıyla bağırdı:

“Anneee, babaaa kar yağmış, her yer bembeyaz, çok güzel!”

Ailecek kahvaltı yaptıktan sonra Ali hemen anne, babasından karla oynamak için izin istedi ve sonra hızlıca arkadaşlarıyla oynamaya çıktı. O kadar heyecanlıydı ki atkı ve beresini almayı unuttu. Arkadaşlarıyla kardan adam yaptı, kar topu oynadı.

Eve döndüğünde çok yorgundu, atkı ve beresini takmadığı için hasta oldu. Babası, Ali’yi doktora götürdü. Doktor Ali’ye ilaç yazdı. Eve döndüğünde yemeklerini güzelce yiyip ilaçlarını içti ve iyileşti.

Bundan sonra soğuk havalarda atkı ve beresi olmadan dışarı çıkmamaya karar verdi.

Emir Tuğrul AYDEMİR

KAMP GÜNÜ

Bir varmış, bir yokmuş. İki kardeş varmış. Bu kardeşler bir gün ormana gitmeye karar vermişler.

Sabah erkenden çantalarını hazırlamışlar, çadırlarını almışlar ve yola çıkmışlar. Ormana vardıklarında güzel bir yer bulup çadırlarını kurmuşlar.

Sonra çadırın içine oturmuşlar, küçük sobayı yakmışlar. Yemek pişirmişler, birlikte güzelce kavrınlarını doyurmuşlar. Yemekten sonra dışarı çıkmışlar. Ormanda yürümüşler, oyun oynamışlar. Oyun bitince çadırın yanına dönüp odun toplamaya başlamışlar. Topladıkları odunlarla tekrar ateş yakmışlar.

Ateşin başına oturup karşılıklı sohbet etmişler. Hava kararmış, gökyüzüne bakmışlar, yıldızları izlemişler. Yavaş yavaş uykuları gelmiş. Çadıra girip uyumuşlar. Sabah olunca kuş sesleriyle uyanmışlar. Çadırlarını toplamışlar, eşyalarını hazırlamışlar ve mutlu bir şekilde evlerine dönmüşler.

Ömer Beyazıt YILMAZ

KAÇAK MUHABBET KUŞU

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar birbirlerini çok seven güzel bir aile varmış. Bu ailenin iki çocuğu varmış. Bu çocuklar hayvanları çok sevmiş, ağabey olan çocuk; kuş, kaplumbağa, köpek istemiş. Küçük kız ise kuş ve balık istiyormuş. Çocuklar bu konuda çok ısrarcıarmış. Anneleri de: “Hayvan bakmak sorumluluk ister. Siz sorumluluklarınızı yerine getirirseniz söz alacağım.” diyormuş.

Günler böyle geçip gidiyormuş. Bir gün çocuklar eve geldiğinde evde kuş sesi duymuşlar. Heyecanla sese doğru koşmuşlar. Bu da ne! Masadaki kafesin içinde kuşu görünce sevinçten çığlık atmışlar.

Çocuk: “Anne ne zaman aldın bu tatlı şeyi?”
Annesi gülümseyerek: “Çok istediğiniz için Allah da size yolladı.” demiş. Çocuklar kuşa alıştıkça kuş çocukların parmağına, kafasına, omzuna konmaya başlamış.

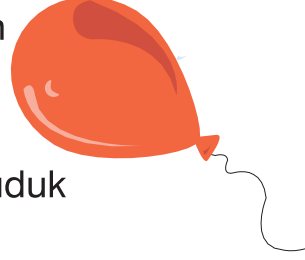

Çocuklar günlerce isim aramışlar. Sonunda ortak kararla Cicikuş Muhsin adını koymuşlar. Ona konuşmayı öğretmişler. “Babacık, aşkım” diye ötüyormuş. Çocuklar ve kuş çok mutlularmış.

Sevde TOKATLIYAN

KAYIP BALON

Ali, doğum gününde annesinden kocaman, parlak, kırmızı bir balon aldı. O kadar mutluydu ki balonunu hiçbir zaman bırakmak istemedi. Onunla konuştu, hatta ona isim bile koydu: “Senin adın pofuduk olsun.” dedi gülümseyerek.

Ali, Pofuduk’u gün boyu yanında taşıdı. Oyun oynarken, yemek yerken hatta uyurken bile elinden bırakmadı.

“Seni hep yanımda tutacağım.” dedi.

Bir gün, Ali arkadaşlarıyla parka gitti. Pofuduk’u elinde tutarken birdenbire şiddetli rüzgar esti. Rüzgar o kadar şiddetliydi ki Pofuduk ipinden kaçtı.

“Pofuduuuuk!” diye bağırdı Ali ama balonu yakalayamadı. Pofuduk, havada döne döne yukarı, yukarı, yukarı uçtu. Ali gözleriyle onu takip etti. Pofuduk gitgide küçülerek gözden kayboluyordu.

Pofuduk rüzgarın şiddetiyle beraber bulutların arasına girdi. Ali, balonunun gidişini izleyerek çok üzüldü. Annesinin almış olduğu hediyeye sahip çıkamamıştı.

Eve geldiğinde annesi: “Oğlum Ali, niçin bu kadar üzgünsün?” deyince, o da başından geçen olayı anlattı. Annesi başını okşayarak alnından öpüp onu sakinleştirdi. Ali sürekli beraber uyu-yup oyun oynadığı balonunu gün geçtikçe bir hayli özlemeye başlamıştı. Ali’nin arkadaşı Ahmet, onun üzgün olduğunu duyup oyun oynamaya gelmişti. Ali, Ahmet ile beraber dışarı çıktıklarında ağacın yanında Pofuduk’a benzeyen bir balon gördü. Sevinerek balonun yanına gitti.

Balonu görünce gökyüzünde kaybolan Pofuduk olduğunu anladı. Sevinçten çığlık attı ve arkadaşı Ahmet'in yanına koştu. Kaybettiği balonunun tekrar ona gelmesiyle eskisi gibi çok mutlu ve heyecanlıydı.

Ahmet, Ali'nin elindeki balonu çok beğenmiş ve "Keşke benim de olsa." diye içinden geçirmişti. Ahmet eve gittiğinde "Anneciğim, Ali'nin balonu çok güzel. Ben de ondan istiyorum." diyerek çok ısrar etmişti. Ahmet'in ısrarına dayanamayan annesi, oğluyla beraber Ali'nin balonu nereden aldığını öğrenmek için yola koyuldular. Ahmet o kadar mutluydu ki yolda koşarak ilerliyordu. Ahmet ve annesi Ali'nin evinin önüne geldiklerinde kapıyı çaldılar. Balonu nereden aldıklarını öğrendiklerinde yola koyuldular. Ahmet ve annesi baloncunun önüne geldiklerinde mavi renkli balonu beğendiler ve parasını ödeyip satın aldılar. Ahmet, Ali ile balon oynamak için annesinden izin istedi. Ali ve Ahmet parkta balonlarıyla mutlu mutlu oynadılar.

Mumammed Emin YILDIRIM

KAYIP HARİTA

Ömer, eski bir sandıkta sararmış bir kağıt buldu. Üzerindeki çizgileri anlamadığı için dedesine sormaya karar verdi. Dedesine götürdüğünde bunun bir hazine haritası olabileceğini öğrendi.

Heyecanla hazineyi bulmak için dedesiyle yola koyuldular. Eski köprülerden ve tehlikeli ormanlardan geçerek, iz sürerek yaşlı bir meşe ağacına vardılar. Hemen kazmaya başladılar. Çünkü her ikisi de büyük dedelerinden kalan bu haritanın ne hazineler sakladığını merak ediyorlardı. Derken kürekleri sert bir cisme çarptı.

Heyecanla içerdeki sandığı dışarı çıkardılar. Uğraşarak sandığın kılıfını açtılar. Ömer, bir yandan da altın dolu bir sandık hayal ediyordu.

Ömer'in yüz ifadesi bir anda asıldı çünkü kütuda altın değil de resimler ve defterler vardı. Dedesine sandığı işaret ederek: "Bunlar da ne?" diye sordu.

Dedesi ise heyecanla: "Bu büyük babamın günlüğü ve ailemizin fotoğrafları." dedi.

Ömer: "Altınlar nerede? Ben neler hayal etmiřtim ama..." deyince dedesi ona cevap verdi.

Aile yadigarından daha değerli ne olabilir ki? Bu hayattaki en büyük hazine iřte bu.

Esila SARTAKAN

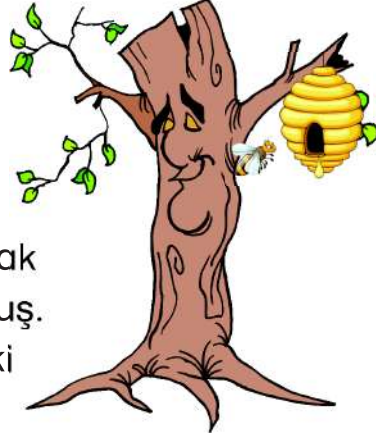
ARI TEMİ

Bir varmış, bir yokmuş. Güneş tüm ışııyla etrafı aydınlatırken çalışkan arıların dolu olduğu bir kovan varmış.

Bu kovan, cennet gibi güzel bir yerde, görkemli bir ağaçtaymış.

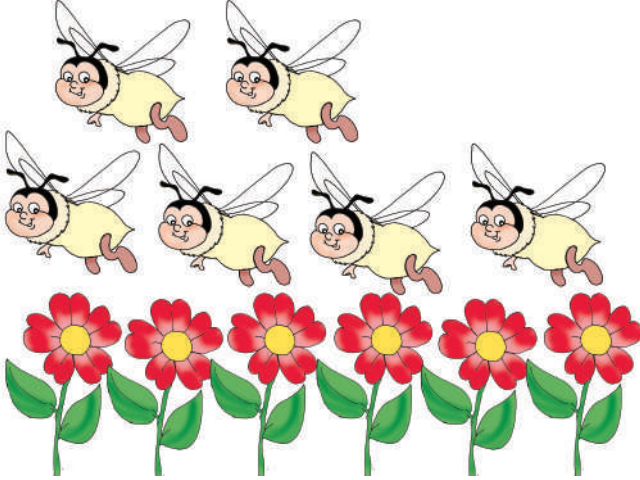
Bütün arılar bal yapmak için harıl harıl çalışıyormuş.

İçlerinden biri varmış ki oldukça tembel ve üşengeçmiş. Herkes ona: “Temi” diye sesleniyormuş.

Bütün arılar her zaman olduğu gibi bal yapmak için çalışıyormuş. Bunu gören Temi, bir köşeye geçip saklanmış. Oracıkta uyuyakalmış. Bir süre sonra gözlerini açmış ki etrafta kimsecikleri görememiş. Bütün arkadaşları bal toplamaya gitmiş. Sessizce otururken düşünmeye başlamış. Arkadaşlarına yardım etmeyip üşengeç davrandığı için çok üzülmüş.

Bu yaptığından çok pişman olmuş. Her yerde arkadaşlarını aramış ve sonunda onları bulmuş.

Aralarına katılarak neşeyle bal toplamış.
O günden sonra asla tembellik etmemiř.
Hazal Ebrar YILDIZ

ELİF'İN LUNAPARK GÜNÜ

Elif, o gün çok heyecanlı uyandı. Çünkü ailesi onu lunaparka götürecekti. Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, üzerini giyindi ve kahvaltıya gitti. Kahvaltısını yaptıktan sonra patenlerini kapının önüne koydu. Daha sonra ailesinin hazırlanmasını bekledi ama heyecandan zor sabrediyor, yerinde duramıyordu. Ailesinin hazırlanmasını bekledi ve beraber yola çıktılar. Yolculuk boyunca etrafı gözlemledi. Hava o gün çok güzeldi. Güneş, tepeden insanı ısıtıyordu.

Beraber lunaparka vardılar. Elif, patenlerini hemen giyip sürmeye başladı. Kardeşiyle babası da top oynuyordu. Daha sonra patenlerini

çıkartıp Elif de kardeşi ve babasıyla top oynamaya başladı. Ama bir yandan da akıllı lunaparktaydı. Oraya gidip oyuncaklara bir an önce binmek istiyordu.

Daha sonra lunaparka gittiler. Beraber önce jeton aldılar, sonra sıraya girdiler. Elif sabırla sıranın ona gelmesini bekliyordu.

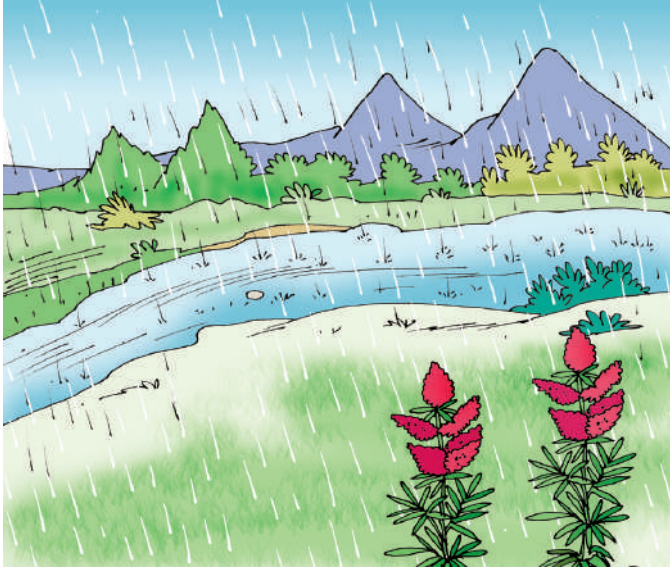

Birden inanılmaz bir şey oldu; hava kapandı, bulutlar birleşti ve birden yağmur yağmaya başladı. İnanamadılar. Bu güneşli hava nasıl olur da yağmura dönebilirdi!

Sıra yavaş yavaş Elif ve ailesine geliyordu ki yağmurdan dolayı binecekleri oyuncağın çalışmadığını söylediler.

Elif bu duruma çok üzüldü. Nasıl olabilirdi! Çok sabretmişti ve sıranın ona gelmesini beklemişti. Sonra yağmur daha da hızlandı. Elif ve ailesi koşarak yola çıktılar. Elif önce çok üzüldü, ardından şöyle düşündü: “Benim tekrar lunaparka gelip jetonumla binme imkânım var. Lunaparka gelip hiç binemeyen çocuklar da var.” Üzüntüsünün bencillik olduğunu fark etti. Yağmura doğru bakarak sokak hayvanları geldi aklına. “Yağmur yağdığında onlar nereye sığınıyor?” diye düşündü. Bir de dışarıda kalan insanları... “Şimdi yağmur yağıyor, biz aracımıza binip eve gidiyoruz. Peki ya evi olmayanlar?” dedi Elif.

O gün yağan yağmurdan iyi bir ders çıkarmıştı. İçinde bulunduğu durum ona şunu öğretmişti: Bazı şeyler için üzölmek gereksizdi. Üzölmesi gereken daha büyük olaylar vardı. Bu yüzden bir daha ufak şeylere üzölmeyeceğine dair kendine söz verdi.

Sonra eve geldiler, ıslanan üstlerini değiştirdiler, yemek yediler ve ertesı gün okul olduğu için Elif çantasını ve okul kıyafetlerini hazırladı. Uyumadan önce dua etti:

“Allah’ım, sen evi olmayan insanlara ve sokak hayvanlarına yardım et.”

Medine Eslem CAN

GİZELİ SANDIK

Bir varmış, bir yokmuş. Ayşe ve Ayla adında iki kız kardeş varmış. Ayla sekiz, Ayşe ise beş yaşındaymış. Bir gün evlerinin önündeki parkta oynamak için anne ve babalarından izin istemişler. Dedeleri bahçedeki ağaçları suluyormuş. Ayşe ve Ayla sallıncakta sallanmışlar, top oynamışlar ve kaydıraktan kaymışlar. Toplarının kaybolduğunu fark

edince aramaya çıkmışlar ve önlerine tahtadan, yeşil renkli, büyük ve sihirli bir kapı çıkmış. İki kardeş kapının arkasını merak ettikleri için içeri girmiş. Kapıdan girer girmez duvarda bir harita

ta görmüşler. Haritadaki yöne gitmeye karar vermişler. Ahşap, eski, sallanan bir köprüden geçmişler. Bir sürü kelebeğin uçtuğu bir vadiye varmışlar. Kilitli bir sandık bulmuşlar.

Sandığı nasıl açacaklarını düşünürken yanlarına bir kuş gelmiş ve ayağındaki mektubu Ayla'ya vermiş. Mektupta anahtarın nerede olduğu yazıyormuş. Tarif edilen yere yürümüşler, bir elma ağacının dibini kazarak mor bir kutu bulmuşlar. Mor kutunun içindeki anahtarı görünce çok mutlu olmuşlar. Sandığın yanına gidip anahtarla açmışlar. İçinden bir sürü mücevherler, altınlar çıkmış. Sandığı alıp heyecanla eve dönmüşler.

Anne babalarına olan bitenleri anlatmışlar. Annesi ve babası kızlarının izinsiz gitmelerinin doğru olmadığını söylemiş. Sandığın yıllar önce büyük dedelerine ait olup, kaybolduğunu öğrenmişler. Dedeleri de sandıktaki anılarından bir bir bahsetmiş. Hep birlikte eski günleri konuşup mutlu olmuşlar.

Aybüke SOMUNCU

PINAR'IN BAYRAM ZİYARETİ

Bugün bayramın ilk günüydü. Pınar hemen bayramlıklarını giydi ve anneannesine gittiler. Anneannesi ona para ve şeker verdi. Ondan sonra babaannesine geçtiler. O da para ve şeker uzattı. Sonra bayramlaşmak için önce yengelelerine ardından da teyzesine doğru yol aldılar.

Pınar herkesle bayramlaştı. Eve geldiğinde yorgun hissediyordu. Hemen uyudu. Ertesi gün bayramın ikinci günüydü.

Pınar bayramlıklarını giyip dışarıya çıktı. Cebindeki bayram harçlıklarıyla oyuncakçıya gitti. Güzel bir oyuncak bebek aldı.

Eve gidince bebeğiyle oynadı ve mutlu bir şekilde uyudu.

Defne PETEK

ECE İLE RÜZGARIN MACERASI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber, develer tellal iken, siz tatlı çocuklar bu hikayeyi okurken, dünyanın her tarafında esen bir rüzgar varmış.

Rüzgar eserken
Ece adında bir
kızla tanışmış.
Ece evinin ca-
mından rüzgara
seslenmiş.

—Rüzgar! Rüz-
gar! Ben evde
tıkılı kaldım. Tek
hayalim turist olup dünyayı gezmek.

Rüzgar üzülmüş.
—İstersen benimle dünya turu yapabilirsin.

Ece çok mutlu olmuş. Rüzgar Ece'yi dünya
üzerinde gezdirmiş.

Başta hayatı sıkıcı bulan Ece, bardağı dolu
tarafından bakmayı öğrenmiş.

Defne ÇELİKÇİ

GİZLİ OKÇU

Filistin’de bir okçuluk kulübünde üç arkadaş vardı. İsimleri Muhammet, Kemal ve Emir’di. Diğer takımda da üç kişi vardı. Onların da isimleri Mete, Kerem ve Eymen’di. Muhammet, Kemal ve Emir’in takımı çok kötüydü. Ama Kerem, Mete ve Eymen’in takımı muhteşemdi. Muhammet, Kemal ve Emir’in takımlarının adı MEK’ti. Kerem, Mete ve Eymen’in takımlarının adı da Kara Tufan’dı. Hocalarının adı da Sezgin’di. Bir gün okçuluk müsabakası yapıyorlardı.

Sezgin hoca:

— İlk atışlar. Muhammet ve Kerem yerlerinize geçin. Hazır, çek ve atış serbest!

— Muhammet beş, Kerem sekiz puan aldı.

Sezgin hoca:

— İkinci atışlar. Kemal ve Mete yerlerinize geçin. Hazır, çek ve atış serbest!

— Kemal yedi, Mete de dokuz puan aldı.

Sezgin hoca:

— Son atışlar. Emir ve Eymen yerlerinize geçin. Hazır, çek atış serbest!

— Emir dokuz, Eymen on puan aldı.

Sezgin hoca:

— Sonuç, yirmi ikiye yirmi yedi. Kazanan Kara Tufan Takımı.

Takımlar evlerine gitmek için dağılmışlardı. Bunun ardından MEK Takımı yürürken karşılarına gizli bir okçu çıktı. MEK Takımından Muhammet, okçuya ismini sordu: Okçunun adı Yusuf'tu. Yusuf'la MEK Takımı arkadaş oldu ve takımın adı artık Yıldırım'dı.

Bir sonraki turnuvanın zamanı başladı. Turnuva heyecanla ilerlerken Yıldırım Takımı on puanla geriden geliyordu.

Son atış sırası Yusuf'taydı. Yayını gerdi ve kendinden emin bir şekilde okunu fırlattı. Yusuf'un atışıyla Yıldırım Takımı bir farkla öne geçti ve galibiyeti aldı.

Sezgin hoca:

— Bu seferki turnuvayı kırk'a otuz dokuz Yıldırım Takımı kazandı. Sizi tebrik ederim çocuklar.

Bir gün Yıldırım Takımı Mescidi Aksa'nın orada oynarken yanlarına İsrail askerleri geldi. Onlardan burayı terk etmelerini istediler. Yıldırım Takımı karşı çıktı.

Yusuf: "Hile edenleri hiç sevmeyiz. Emir, Kemal, Muhammet siz geri çekilin!" Bunun üzerine Emir, Kemal ve Muhammet geri çekildiler.

Yusuf: "Allah'ım, senin adınla atıyorum. Ya Hak!" diyerek düşmanları elbiselerinden tek tek duvara çiviledi. İçlerinden kurtulanlar oldu ve onlarla mertçe dövüştü. Önce birini sonra diğerini yere vurdu. En sonunda bütün İsrail askerleri bayıldı.

Yusuf da onları başka yere taşıdı ve Yıldırım Takımı ile birlikte Mescid-i Aksa'ya girdiler.

Orada ikindi namazını kıldılar. Bundan sonra onlar Mescid-i Aksa'nın kurtarıcıları olarak anıldılar.

Not: Kudüs ve Mescid-i Aksa elbet bir gün özgür olacak.

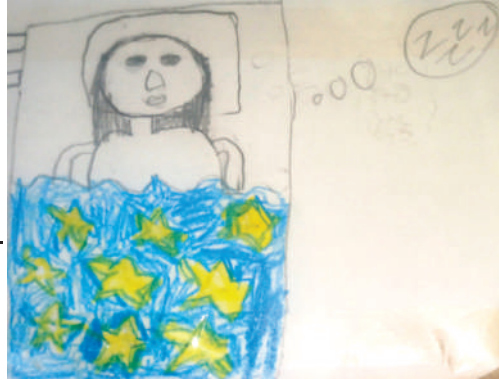
Yusuf Huzeyfe AYAN

DİŞ PERİSİ

Bir varmış, bir yokmuş. Beren adında, evin küçük neşesi olan bir kız yaşarmış. Bir sabah uyandığında minik dişinde bir farklılık hissetmiş. Minik dişi sallanıyormuş. Yataktan zıplayıp koşarak annesinin yanına gitmiş. Şaşkınlıkla ne hissettiğini annesi ile paylaşmış. Annesi Beren'e dişinin düşeceğini söyleyince Beren korkudan hüngür hüngür ağlamaya başlamış. Annesi onu nasıl sakinleştireceğini düşünmüş. Bir anda aklına bir fikir gelmiş.

Kızına: “Dişin düştüğünde Diş Perisi gelecek.” demiş. Beren bunu duyunca gülümsemiş ve sakinleşmiş.

Akşam olunca Beren'in dişi yine sallanmaya başlamış ve bir anda çıkıvermiş. Beren, gerçekten korkulacak bir şey olmadığını anlamış. Sakince uykuya dalmış.

Sabah uyandığında bir de bakmış ki uzun zamandır istediği oyuncak karşındaymış. Buna çok şaşırın Beren Diş Perisi'nin varlığına inanmış.

Beren Diş Perisi'ni tüm arkadaşlarına anlatmış. Arkadaşları da Diş Perisi'ni beklemeye başlamış.

Bir gün arkadaşının dişi sallanmış ve akşam düşmüş. Sabah uyandığında Diş Perisi'nin ona hediye getirmediğini fark edince çok üzölmüş. Durumu Beren'e anlatmış. Beren de annesine anlatmış.

Annesi: “Berenciğim, diş korkunu yenmen için sana Diş Perisi'ni anlattım. Sabah oyuncacı bırakan bendim. Sallanan dişinin düşmesi canını acıtmadığını sen de gördün.

Beren yanına bir hediye olarak arkadaşlarının yanına gitmiş. Olan biteni arkadaşlarına anlatmış. Dişi düşen arkadaşına hediye vermiş. Hep birlikte kahkaha atıp gülmüşler.

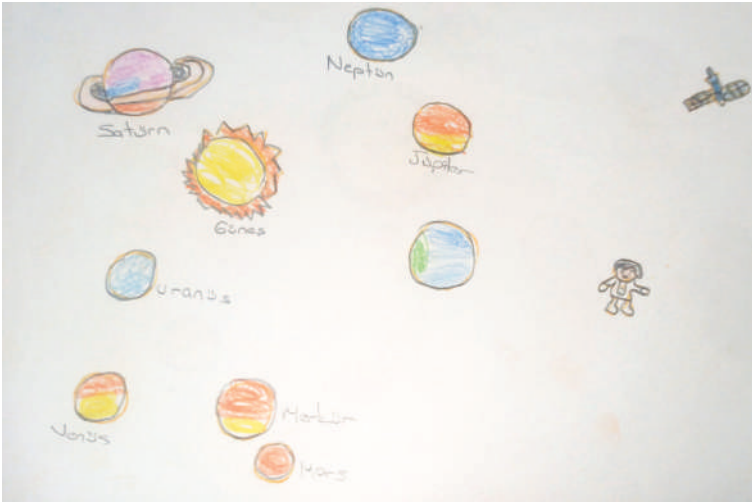
Ada Lina TEPE

GÖRKEM'İN GEZEĞEN ARKADAŞLARI

Bir gün Görkem ders çalışmak için gittiği kütüphanede gözüne Gezegenler isimli bir kitap takıldı. Kütüphane görevlisinden izin isteyerek kitabı ödünç aldı.

Görkem eve geldiğinde kitabı okumak için can atıyordu. Odasına geçip kitabı okumaya başladı. Kitabı okudukça hayallere dalan Görkem, kitabı bitirdikten sonra güzel bir uykuya daldı.

Rüyasında hayali olan bütün gezegenlerin yanına gitmişti. Tıpkı kitapta anlatıldığı gibi gezegenler Güneş'e olan uzaklıklarına göre dizili duruyorlardı: Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün.

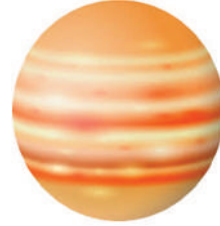
Görkem sırayla bütün gezegenlerin yanına gitmiş ve her bir gezegenden kendisini tanıtmasını istemiş.

—Benim adım Merkür.

Güneş’e en yakın gezegen olmama rağmen en sıcak gezegen ben değilim. Güneş sisteminin en küçük gezegeniyim. Halkam ve uydum yok.

—Benim adım Venüs. En önemli özelliğim kendi etrafımda dönmemdir. Dünya ve diğer gezegenlere göre ters yönde dönerim. Aktif bir gezegenim. Yüzeyimde dağlar ve volkanlar var.

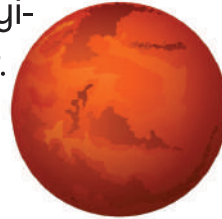

—Benim adım Dünya. Atmosferim olduğu için senin gibi canlıların yaşadığı tek gezegenim.

Aktif volkanlar, dağlar, vadiler ve birçok şekli içeren bir yüzeye sahibim. Yüzeyimin yüzde yetmişini su oluşturur.

—Benim adım Mars. Yüzeyim kırmızı olduğu için bana “Kırmızı Gezegen” de denir.

Güneş sisteminin 4. gezegeniyim. Atmosferim çok incedir.

— Benim adım Jüpiter. Güneş sisteminin en büyük gezegeniyim. Kendi etrafımda hızlıca dönerim.

— Benim adımlı Satürn. Halkalarım var. En büyük ikinci gezegenim.

— Benim adım Uranüs. En soğuk atmosfere sahibim. Yatık şekilde yerde yuvarlanan bir şişe gibi dönerim.

— Benim adım Neptün. Güneş'e en uzak gezegenim. Karanlık, soğuk ve rüzgarlıyım.

Görkem sırasıyla bütün gezegenleri gezdikten sonra hepsinin özelliklerini öğrenmiş. Rüyasından uyandığında çok mutluymuş. Kendi kendine: “İyi ki Gezegenler kitabını okumuşum. Bu rüyamı gerçeğe dönüştürebilirim. Büyüyünce astro-not olacağım.

Furkan GÖRÜCÜ

YENİ BAŞLANGIÇ, YENİ ARKADAŞLAR

Merhaba, ben Yusuf Efraim. Yedi yaşımdayım. Okula yeni başlıyorum. Yaz tatilinin bitip okulun açılmasını heyecanla bekliyordum. Daha küçükken hep okula gideceğim günlerin hayalini kurardım. Ancak okula başlamadan önce içimde biraz da korku vardı: “Yeni arkadaşlar edinebilir miydim? Arkadaşlarım beni sevecekler miydi?”

Okulun ilk günü geldi, en güzel elbiselerimi giyip annemle birlikte okula gittim.

Henüz sınıftan içeriye girmeden kalbim hızla çarpmaya başladı. Arkadaşlarımla tanışmak için merakla sınıfa baktım fakat kimseyi tanıımıyordum.

Sınıfa girdiğimde bir çok yeni yüzler, yeni arkadaşlar vardı. Derin bir nefes aldım ve sınıfta boş olan bir masaya oturdum. Dersler başlamadan önce Velit Öğretmen'im bizlerin tanışması için oyunlar oynamaya karar verdi. Hem heyecanlı hem sevinçliydim.

O sırada yanıma bir çocuk oturdu ve: “Merhaba ben Yusuf.” dedi. Ben de adımı söyledim. Birlikte gülüştük. Çok sevindim çünkü ilk arkadaşım hem de adaşım oldu. Aramızda güzel bir dostluk başladı.

Okulun ilk haftasında çok güzel arkadaşlıklar edindim. Adaşım Yusuf ile beraber oyunlar oynadık, ders çalıştık, birlikte sevinç dolu anılar biriktirdik.

Yeni okul, yeni arkadaşlar ve yeni maceralarımızla doluydu. Her yeni gün benim için yeni bir fırsat, yeni bir dostluk demekti.

Okula başladığım için kendimi çok mutlu hissediyordum ve en önemlisi artık sınıfta birçok sevdiğim arkadaşım vardı.

Yusuf Efraim KUTAN

ELİF TATİLDE

Elif; annesi, babası ve kardeşleri ile şehirde yaşayan küçük bir kızmış.

Elif, doğayı hayvanları ve yeşili çok seviyormuş. Ama şehirde yaşadığı için bunları

çok göremiyormuş. Bu duruma üzülen annesi ve babası Elif'e sürpriz yapmışlar. Bayram tatilini köyde anneannesinin yanında geçirmeye karar vermişler.

Elif bunu öğrenince çok heyecanlanmış. Hemen valizini hazırlamaya başlamış. Çünkü anneannesinin yeşillikler içinde, küçük, bir köy evi; inekleri, tavukları, köpekleri varmış. Elif onlarla vakit geçirmeyi çok seviyormuş. Bayram tatili başlayınca valizleri hazırlayıp yola çıkmışlar.

Elif, sabırsızlıkla yolun hemen bitmesini istiyormuş. Bütün bunları düşünürken yolda uyuyakalmış. Uyandığında köylerine çok az yol kalmıştı.

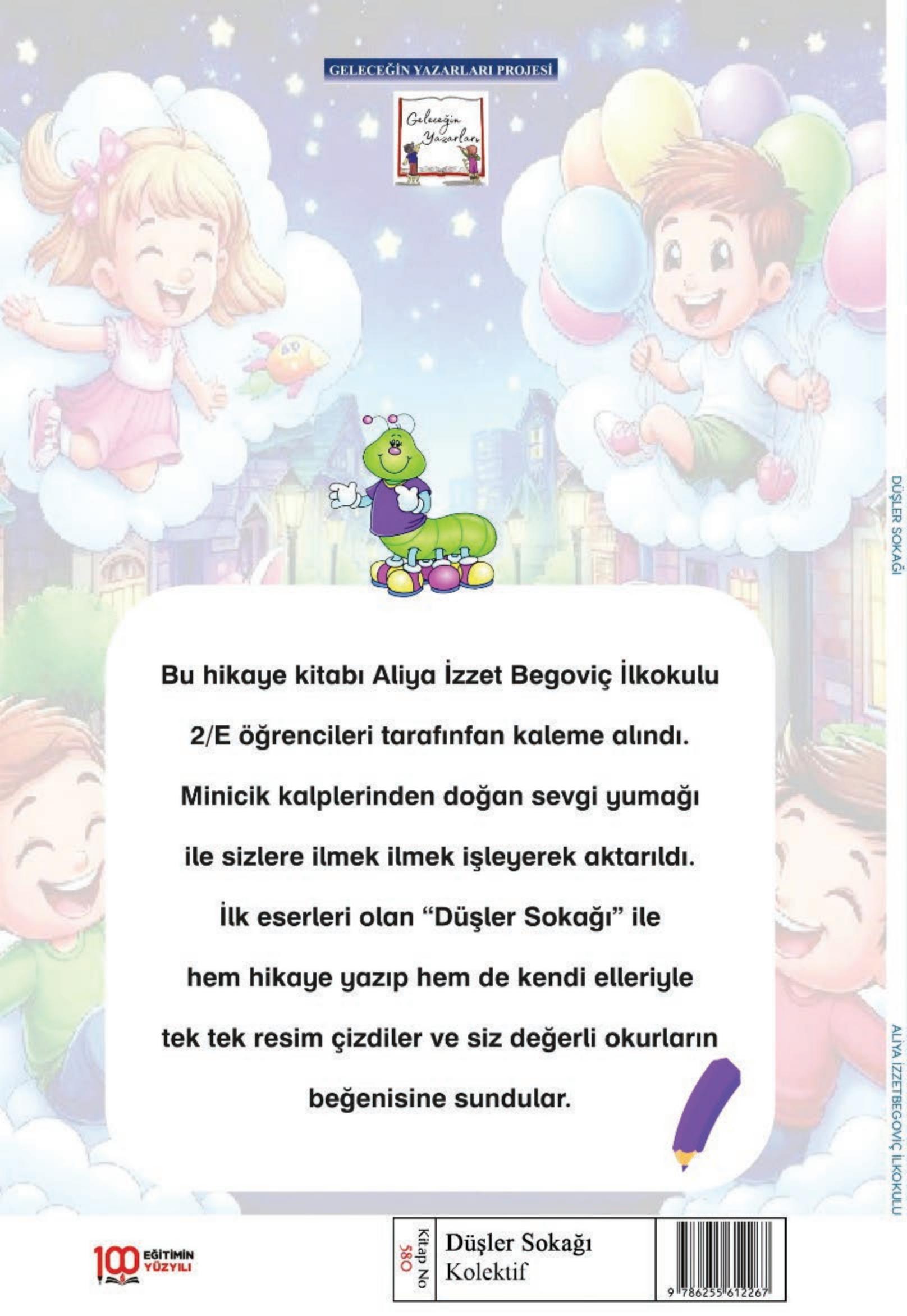
Köyün bağlı olduğu ilçede yıllardır süregelen bir etkinlik varmış.

Tam arife günü bütün çocuklar sokaklarda “lüp lüp” diye bağırıp şeker, çikolata toplarlarmış. Elif de bunları görünce dayanamayıp bu adete uzak olmasına rağmen çocukluğun vermiş olduğu heyecanla sokaklarda “lüp lüp” diye bağırmaya başlamış ve bir sürü çikolata, şeker, kek toplayarak çok büyük bir sevinçle ailesinin yanına dönmüş. Topladıkları şeker ve çikolataları kardeşleri ve köydeki çocuklarla paylaşmış. Bu yaşadığı olayda Elif için çok güzel bir anı olmuş. Her yerde anlatıyormuş. Anne ve babasından bir dahaki bayramda burada olmak için söz almış ve Elif de şimdiden sabırsızlıkla diğer bayramı beklemeye başlamış.

Tuba Eslem ÜRİ

**Bu hikaye kitabı Aliya İzzet Begoviç İlkokulu
2/E öğrencileri tarafından kaleme alındı.
Minicik kalplerinden doğan sevgi yumağı
ile sizlere ilmek ilmek işleyerek aktarıldı.
İlk eserleri olan “Düşler Sokağı” ile
hem hikaye yazıp hem de kendi elleriyle
tek tek resim çizdiler ve siz değerli okurların
beğenisine sundular.**

